

Ue aasta laul.

Wisi! Keif tulge minno jure nüüd.

Keif rahwas ülle ilma ma
Se wõttab rõõmsa melega
Nüüd Halleluja laulda!
Uut armo ue aastaga
On jälle taewast odata, —
Sest rõmolaulud kuulda.

Suur on mailm ja Jäsa arm,
Suur temma heldus, temma sõrm
Meid hoidma ja meid kaitsma.
Siis jägo meie lotus ka
Ja peale ikka liikmatta, —
Siis saab keif ello õitsma.

Oh Jäsand Jummal! taewa sees,
Keif mailm seisab sinno ees

Sel uel aastal jälle;
Mis ellab, ligub ilma peal,
Uut tanno annab jälle real
Ja tulletab sind mele.

Keif hädda, wallo wähhenda
Ja waeste foormat fergita
Ring anna terwist, leiba!
Oh aita et sel aastal ka
Keif wagga kannatussega
Ei nurrise, ei kaeba!

**Mulne järg sest, kuidas „soldat piis-
koppiks saab.“**

Ehk mäletate weel, armad luggejad, et
selle tükki järg senna jäi, kus funningas üt-
les: „Püksid mahha!“ —

Seält järjest rägib mees oia kalda peal
omma issale sedda luggu eddasi ja ütleb: —
Nüüd ma muud ei teadnud lota, kui et
läbbi lippo piddin jooksmas, ja pallusiu weel
wärrisedes: Armolinne funningas! ma pal-